

РЕШЕНИЕ

№ 2917

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8715** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК, във връзка с чл. 166, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 27, ал. 3 и 5 от ЗПЗП.

Образувано е по жалба на А. М. Ч. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/5420#2 от 27.07.2020г., на заместник изпълнителен директор на ДФ"Земеделие", с който е изключен от подпомагане и му е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане в размер на 3192,16 лв., представляващ 50% от общата изплатена сума по мярка 211 преди прекратяване на ангажимента.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в противоречие с материалния закон, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила. Счита се, че материалноправно изискване за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) е установяване с влязъл в сила индивидуален административен акт на задължението по основание и размер, като в случая това не е извършено и според него не може да се пристъпи към удържане на публичното държавно вземане. Претендира се отмяна на Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/5420#2 от 27.07.2020г. на зам. изпълнителен Директор на ДФ"Земеделие". В насроченото открито съдебно заседание оспорващият се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат А. А., които поддържа жалбата и изразените в нея доводи и искания по

същество.Депозира писмени бележки.

Ответникът-заместник изпълнителен директор на ДФ"Земеделие",редовно уведомен, в съдебно заседание се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – юрисконсулт М.П.,която оспорва жалбата като неоснователна,представя административната преписка в цялост и иска да се отхвърли жалбата.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение,депозира писмени бележки.

Административен съд София-град,като взе предвид доводите на страните,събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Оспорващият А. М. Ч. е регистриран с Уникален регистрационен номер (У.) в ДФ"Земеделие" в Интегрираната система за администриране и контрол (И.).Одобен е за участие по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2007-2013г. До момента по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" изплатените суми по години са както следва: Първа година от ангажимента - подадено заявление с У.: 22/110613/52745 за кампания 2013, изплатена сума 2161.16 лв.; Втора година от ангажимента - подадено заявление с У.: 22/220514/55197 за кампания 2014, изплатена сума 2206.92 лв. Трета година от ангажимента - подадено заявление с У.: 22/180615/60624 за кампания 2015, изплатена сума 2016.23 лв.;Общата изплатена сума по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони", представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по мярката през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 6384.31 лв.

За 2016г. А. Ч. не е подал Заявление за подпомагане по мярка 211, като не е изпълнил задължението си по чл. 4, ал. 1, т. 2 и 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г., да извършва земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане и да подава заявление за подпомагане с деклариранни площи в същия район през всяка година след първото компенсаторно плащане.Няма данни, а и не се твърди, да е издаден Акт за прекратяване на ангажимент по мярка 211. Прекратяване на ангажимента е извършено с процесния административен акт. Това е и възражение на жалбоподателя, че е нарушен материалния и процесуалния закон,както и че жалбоподателят надлежно е бил уведомил ДФЗ ,че не може да изпълни ангажимента си по процесната мярка .

С писмо изх. №01-6500/5420 от 15.08.2019г. А. Ч. е уведомен, че се открива производство по издаване на АУПДВ на основание чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото е посочено, че това се извършва заради неподаването за кампания 2016 г. на заявление за подпомагане по мярка 211, представляващо неизпълнение на задълженията по чл. 4, ал. 1, т.3 от Наредба №11 от 03.04.2008г. Извършено е позоваване на чл. 14, ал. 1 от същата Наредба, съгласно който текст земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината,

в която е прекратил участието си в мярката. Цитирани са извършените в полза на жалбоподателя три плащания за 2013 г., 2014 г. и 2015 г. по мярка 211, като на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба №11 от 03.04.2008г. му е посочено, че следва да възстанови сумата от 3129,16 лева, представляваща 50% от получената субсидия по мярката поради прекратяване на участието му след третата година от поетия ангажимент. Описан е начинът, по който следва да бъде извършено плащането, както и че ако не приема направените констатации, в 7-дневен срок може да изложи възражение и да представи относими доказателства.

На 27.07.2020г. заместник изпълнителен директор на ДФ"Земеделие" е издал по отношение на А. Ч. оспорения в настоящото съдебно производство АУПДВ № 01-6500/5420#2, с който е определил, че го изключва от подпомагане и му издава Акт за установяване на публично държавно вземане в размер на 3129,16 лева, представляващ 50% от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014 и 2015, на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. Актът е издаден на основание чл. 27, ал. 3, 5 и 7 от ЗПЗП, чл. 162, ал. 2, т. 8 и 9 от ДОПК и чл. 5, §. 1 и §.2 от Регламент (ЕС) № 65/2011 на Комисията от 27.01.201 г. за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета по отношение на прилагането на процедурите за контрол, както и на кръстосаното спазване по отношение на подкрепата за развитие на селските райони мерки и чл. 80, §. 1 и §. 2 от Регламент (ЕО) № 1122/2009 на Комисията от 30.11.2009 г. за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 73/2009 на Съвета относно кръстосано спазване, модуляция и интегрираната система за администриране и контрол по схемите за директно подпомагане на земеделски производители, предвидени за посочения регламент, както и за прилагане на Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета относно кръстосано спазване по предвидената схема за подпомагане на лозаро-винарския сектор.Административният орган е посочил в своите мотиви, че при извършване на административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от ЗПЗП е установено, че за кампания 2016г. кандидатът не е подал Заявление за подпомагане по мярка 211, с което не е изпълнил задълженията си по чл. 4, ал. 1, т. 2 и 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г.Посочил е, че правните последици от неспазване на тези задължения, уредени в чл. 14, ал. 1 от същата Наредба, водят до това, че кандидатът се изключва от подпомагане по мярката и следва да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си.Посочено е изпращане и получаване на Писмо изх. № 01-6500/5420 от 15.08.2019г., с което кандидата е уведомен за откриване на административно производство по издаване на АУПДВ съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. Изложено е също, че в указания в писмото срок в ДФЗ- РА не е постъпила допълнителна информация, нито е възстановена доброволно сумата на недължимото плащане.

При тези мотиви и на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК, вр. чл. 166 от ДОПК и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5, предл. I, вр. ал. 2 и ал. 1 от ЗПЗП бил издаден оспореният в настоящото съдебно производство акт.

Актът е връчен лично на жалбоподателя на 04.08.2020г. Жалбата срещу него е

подадена, чрез ДФЗ до Административен съд София-град на 18.08.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице с правен интерес, в предвидения от закона срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. чл. 166, ал. 2 от ДОПК.

Оспореният административен акт съдържа волеизявление, с което пряко се засягат права и законни интереси на жалбоподателя - адресат на този акт. За жалбоподателя е налице интерес от оспорване, направено в законовия срок, поради което жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК и съобразно критериите по чл. 146 от АПК, оспореният АУПДВ е валиден административен акт, издаден в писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон и неговата цел.

Оспореният акт е издаден от заместник изпълнителен директор на ДФ "Земеделие". Процесният АУПДВ има за предмет установяване на вземане, произтичащо от задължението на оспорващия поради неизпълнено нормативно задължение. Това вземане по своя характер е публично държавно, съгласно нормата на чл. 27, ал. 5 от ЗППЗП и в съответствие с чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, според който текст публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, вкл. по финансираните от европейските земеделски фондове, както и свързаното с тях национално съфинансиране. Разпоредбата на чл. 27, ал. 3 от ЗППЗП гласи, че Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на ЕС, а съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗППЗП Разплащателната агенция е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз. Изпълнителният директор на ДФЗ е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция (чл. 20а, ал. 1 от ЗППЗП). Нормата на чл. 27, ал. 5 от ЗППЗП препраща към реда по ДОПК за събиране на държавните вземания от вида на процесното. На това основание е приложим чл. 166, ал. 2 от ДОПК, според който, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публично държавно вземане, то се установява по основание и размер с АУПДВ, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от ръководителя на съответната администрация (чл. 166, ал. 2, предл. второ от ДОПК). На изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" е предоставена възможност да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното законодателство, включително за вземане на

решения, произнасяне по подадени заявления за подпомагане, административни договори по ЗУСЕСИФ и по подадени заявки и искания за плащане. Видно от приложената по делото заповед №03-РД/2891 от 23.07.2019г./л.15/, визираното правомощие е делегирано на заместник изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" П. С., която е издател на процесния акт.

Актът е издаден в писмена форма с необходимото съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК и при спазване на административнопроизводствените правила. Същият съдържа изложение на фактическите и правни основания, въз основа на които е издаден. Органът е посочил фактите, от които черпи упражненото публично субективно право, като изложените фактически основания кореспондират с посочените правни норми и разпоредените правни последици.

Спазени са изискванията по чл. 26, ал. 1 от АПК за уведомяване на жалбоподателя за образуваното административно производство.

Съдът приема, че оспореният административен акт е издаден в изпълнение материален закон.

От данните по делото се установява, че А. Ч. е подал заявление за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2013г. с У. 22/110613/52745, с което е заявил финансово подпомагане по схема за единично плащане на площ (СЕПП), и мярка 211 „Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планински райони“ (НР1). Земеделският производител е подписал декларация, че е запознат с условията по схемите и мерките, за които кандидатства за подпомагане и това, че ще извършва земеделска дейност върху площи с природни ограничения в планинските райони поне 5 години след първото плащане.

Приложими към казуса са разпоредбите на Наредба №11 от 03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013г. С разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредбата е въведено императивно задължение за кандидатите за подпомагане по мярка 211 и мярка 212 да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане, а с чл. 4, ал. 1, т. 3 (ДВ, бр.17 от 2011г., в сила от 01.03.2011г.) - да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. По смисъла на §1, т.1 от ДР от Наредба №11/03.04.2008г., „първо компенсаторно плащане" е плащането, определено за първото подадено заявление за подпомагане по мерките. Последица от неизпълнението на това задължение е предвиденото в нормата на чл. 14, ал. 1 от Наредба №11/03.04.2008г., съгласно която земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е

прекратил участието си в мерките, както следва: 1) след първата година - 100 %; 2) след втората година - 75 %; 3) след третата година - 50 %; 4) след четвъртата година - 25 %. Според разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания (Наредба №5/2009г.) заявленията се подават през периода от 1 март до 15 май на годината, за която се кандидатства за подпомагане.

Не е спорно по делото, че земеделският производител не е подал заявление за 2016г. за подпомагане с деклариранни площи по мярка 211.

От представеното извлечение за извършени плащания по партида на жалбоподателя от делото, се установяват извършените от ДФ „Земеделие“ – Разплащателна агенция плащания към А. Ч., такива данни има в приложените писмени доказателства/.Тоест доказано е, че е извършено първо компенсаторно плащане и съответно е възникнало задължение за земеделския производител да подаде заявление за подпомагане по мярка 211. Подадени са за 2013г. и 2014г.,2015г. като обаче няма подадено за 2016г., тъй като с този юридически факт се обвързва правната последица административният орган да прекрати поетия от земеделския производител многогодишен ангажимент.За административния орган е налице основание на чл. 14, ал. 1 от Наредба №11/03.04.2008г., за прекратяване на поетия от А.Ч. многогодишен ангажимент по мярка 211, поради нарушаване на изискването на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба №11/2008г. Тъй като прекратяването на ангажимента е след третата година, то правилно административният орган е приложил хипотезата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредбата и е определил сума за възстановяване в размер на 50% от изплатеното финансово подпомагане.

Жалбоподателят не оспорва, че такава му е била изплатена общо за кампании 2013-2015г. вкл., в размер на 6 384,31лв.,поради което и половината сума, подлежаща на възстановяване, възлиза на 3 192, 16 лв.

Твърдението на жалбоподателя, че е бил възпрепятстван да продължи да изпълнява поетия многогодишен ангажимент по мярка 211, поради настъпили законодателни промени в чл. 37и, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделски земи, които са обусловили прекратяване на сключените договори за наем на земеделски имоти, е несъстоятелно и не може да бъде споделено. Жалбоподателят твърди, че с писмо с вх. № 02-6500/3406 от 01.03.2016г. (приложено по преписката) е уведомил ДФ „Земеделие“ за настъпилите непредвидени обстоятелства. Действително такова уведомление е получено в ДФ „Земеделие“, но както се вижда и от съдържанието му, то касае поет многогодишен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания”/л.29/. Не следва да се отъждествяват двете мерки за подпомагане - 211 и 214.В тази връзка, с оглед законодателните промени, на кандидатите, поели многогодишни ангажименти по мярка 214 „Агроекологични плащания”, е дадена възможност от страна на ДФ „Земеделие“ да докажат невъзможност да продължат да изпълняват ангажиментите си, като представят доказателства за едностранното прекратяване на договорите им за наем.Видно е, че А. Ч. се е възползвал

именно от тази възможност и с уведомлението си моли да не бъде санкциониран по мярка 214/л.29/. Такава възможност обаче не е предвидена за мярка 211, по която е издаден процесния акт, оспорен в настоящото съдебно производство. Б., поели многогодишни ангажименти по мярка 211 не са ограничени да заявяват едни и същи земеделски имоти за периода на ангажимента. Т.е. след като договорите за наем на заявените през 2013 г., 2014 г. и 2015 г. имоти са били прекратени от наемодателя, А. Ч. не е бил възпрепятстван да наеме други имоти, които да заяви за кампания 2016г. и с които да продължи изпълнението на ангажимента по мярка 211. Противно на това, за кампания 2016г. жалбоподателят не е подал заявление по мярка 211.

Твърденията в жалбата, че не е налице установяване на задължението чрез отделен административен акт, който да е основание за издаване на процесния акт, са също неоснователни поради следното.

Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП(Нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019г.) Дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по [ал. 6](#), се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#).

Водим от гореизложеното жалбата е неоснователна и същата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева за настоящата инстанция, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Ч. от [населено място] с [ЕГН], против Акт за установяване на публично държавно вземане №01-6500/5420#2 от 27.07.2020г., на заместник изпълнителен директор на ДФ"Земеделие", с който е изключен от подпомагане и му е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане в размер на 3129,16 лева, представляващ 50% от общата

изплатена сума по мярка 211 преди прекратяване на ангажимента.

ОСЪЖДА А. М. Ч. от [населено място] с [ЕГН] да заплати на ДФ"Земеделие"-Разплащателна агенция сумата от 100/сто/лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: